De dwaze rondschouw

Victor J. Brunclair

bron
Victor J. Brunclair, *De dwaze rondschouw*. Uitgeverij “Regenboog”, Borgerhout (Antwerpen) 1926

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/brun005dwaz01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

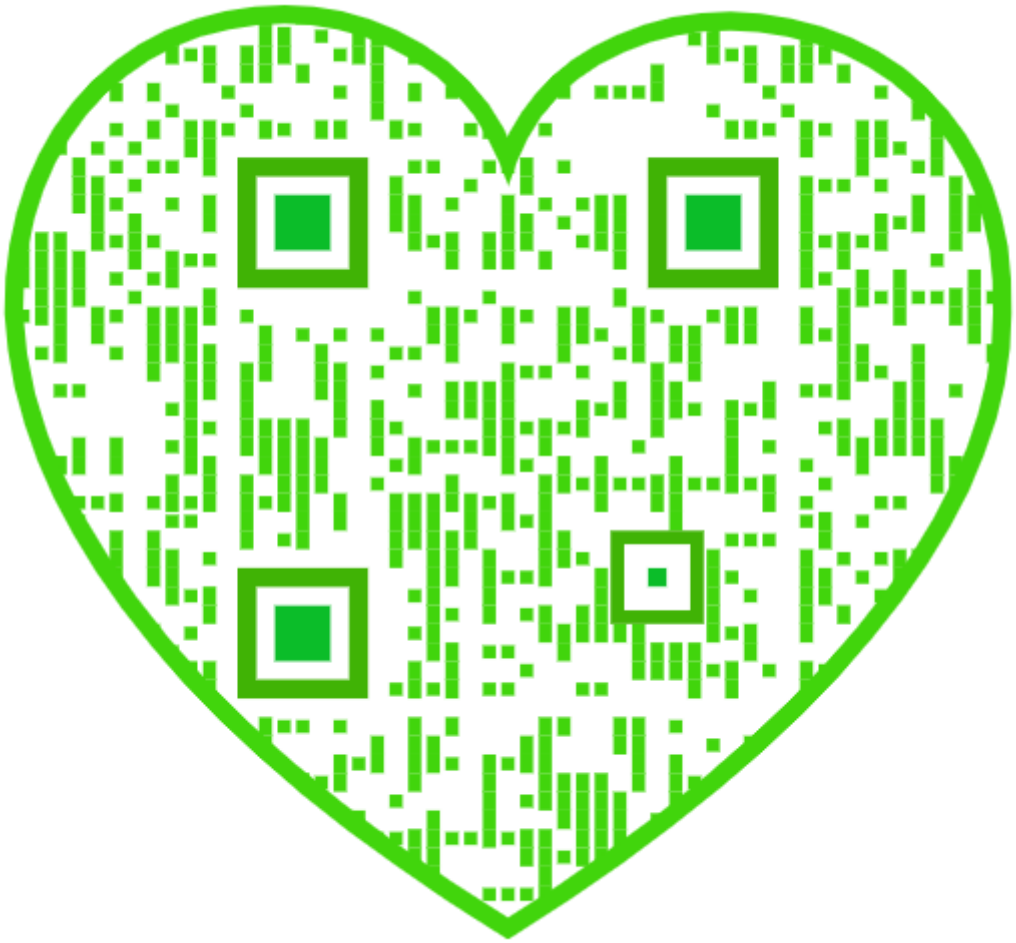

Het Vuurwerk.

I

Ziener is elk mens onbewust naar 't wonder van de magiër
daar omheen is de stad wonderenblind
Geel ballen lantaarns hun ziek betrachten
het plein - hart rond
Het lach - scherzo allerwegen is een koddige faun
die scherp de lilaschemering schond

Ebbe vloed heen en weerkeer
zuiver ritme innerlike vree
bezielt zich het avendbeeld in kalme handeling
het square vloeit vol agaat: voor stille kinderen het beloofd godsgebied
dat vervroomt al wat geniet
de warreldans daarrond onthult cherubijnen in hemelwandeling.

In de massa ging ieders ieders identiteit verloren
Eén golfslag heeft alle roerselen doorhuiverd
tremolo van de trem, grotesk autotoeten, volksfanfare, kinoschel, slenter over kiezel en asfalt
alles tot opperste gemeenschap gezuiverd
die boven het plein opgeeft, o raadsel van het ondoorschouwd sfinxgelaat
een onvatbaar stemmingsanonymaat
wonderteken niet te lezen
veelkleurig in schijn, één in wezen

II

Plein! Akkumulator van aandriften groots reservoir
Begocheling, hartstocht, hoop, duizenderlei verlangens en wensen
vervloeien tot eenheid in wisselstroom
ieder strand wordt bespoeld
de kartelrots van 't alledaags bestaan, glinsteroevers in droom
Er is mengeling van essensen

In die kroes alles kompakt

Iedere zielsgestalte
de avend ingedreven
en herrezen
na haar val

vervluchtigt, niet te tasten, niet te schouwen
in een sentraalwezen
dat nergens is en overal

Zo, uit alle zielen gelegeerd
zuiver van gehalte
wordt de komplete stemming, 24 karaat
door de stift van een opperst juwelier
tot kostbaar kleinood geciseleerd
elk mens ten sier
boven lampionluister blank en inkarnaat

III

Interpenetrant
dwars klotsen golven van mensen
boven de branding weeft een tremsienjaal door de ontzaggelike zeekantilene
verlangen en belofte: lokzang van sirenen

Niet te vatten nog is de hieroglief
die houdt het avendlik geheim onbevroed besloten
tot bandeloos losgaat onder lichtgloriole en kaos van kadansen
het wilde heir der verlangens, storm over de verraste schansen
onvoorbereid maar zegezeker, zonder strategie
de zwakke weerstand breekt in de knie
Geweldig offensief!

Een langhaar - poeët bedelt om de gunst van zijn muze - midinette
en weeklaagt sentimenteel in 't enigm van de avond:
Lieve, hoor mijn bee wil mijn begeren stillen
Een auto burlesk als een clown snuit onverhoeds zijn neus uit op die idylle

Dwaaltocht der blasés, avontuurlike spekulanten
op de dobbelsteen-kans van het toeval
oude heren aan lage wal
rei van snollen, die hengelen naar klanten
daaraan scheert behoedzaam de scheepmakelaar voorbij
't Vertrek loopt vlot van stapel maar men arriveert met avarij

Driester de kantoorjochies
belust op dubbelzin
en kitteltast van vingeren
nog luidt het motto: doorgang verboden

maar o kamertjeszonde
als een burcht van begeren daagt het hotel
godvruchtig verwelkomt de schel
daar viert men het hoogtij der puberteitsperiode.

Aldoor klimaks der geruchten
deelachtig zijn alle fragmenten, die op een kruisweg bondgenootschappelik het polyfonies
verdrag onderschrijven
daarop legt als feeëriek stijgt een lichtkegel
alle rumoer trekt de staart in
voor deze bengaalsvuur-krinolien
de stilte haar zegel

IV

Raketknetter. Fusee
sierlike spiraal naar het hart der stilte
knal
openspatten in leliënval
korrelfonteinen
kwistig zaaisel groei tot lichtkelken
ras verwelken
Leekt een tuil tuberozen
ontbloeid uit de wonden van de kruisman op Golgotha
rouwtrom der salvos alles is volbracht
wonder herrijst dageraad na de doemnacht
Koers van kometen wenteling eeuwenoud versneld in momentaan
albestaan
planetenregen in de nacht, broos feeëriek als sagen van de heilige graal
miniatuursterrestelsels kosmos op kleinere schaal
Mild in lichtrosetten katedraalvree
Weg. Raketknetter. Fusee.
Over het plein dwarrelt de vuurmantel van Mefisto
en zijn lach schatert na in der losbrandingen tremolo

V

Verwachtingen strak gespannen
in een reuzenboog
tot zich Achillespijl, Hoera! verhief
en trof ginds hoog
't pleinhart dat naar naar verre stadsbuurten zal verzwerven

ach, na de roes stuikt de fuifromer aan scherven
verknalt als kratereksplosief
de finaalbom

Over mensedrom
in bont lichtfestoen
zoeken zich kinopoorten als monden tot een zoen.

Het Kompas

Mijwaarts deint het flux van alle gebeuren

Verworpelingen
in stroeve boetpij schamel en melaats
naar lafenisdronk en nuttiging der blonde broodbete
zo zijn getogen naar de peiselike rustplaats
mijn geweten
alle ervaringen

Naar de binnengaarde
waar de oerkracht vroet der oude Moeder aarde
stort zich het woest doorleefde, kaatst het latent ontwaarde
want in eenklank met de wemeling van buiten
wil ik de wereldbaaierd in mijn open Ik omsluiten

De geest is het richtige kompas
dat loodst uit de noodbranding van wat was
naar de smaragden kunstlijn
van wat zal zijn

Kaos ordelik herrezen
onder de scheppingsdrang van mijn gelouterd wezen
zo is de heilige zending: voor de dorstigen, voor hen die ontberen
onzuivere levenswateren tot nektar distilléren

Onmacht

Smaragd is in verre kunstlijn
de belofte te landen
maar de vloed is zo woest
en machtig wervelt een windhoos

die haar furieën uithoest
over mijn smartelik hoofd

Uit mijn hemel is de poolster gevallen
en vale hoop talmt na
in de late schemer der vuursienjalen
Illusies waren een vals kompas
op deze boot zo broos
met het stuur in de storm verloren
De rand
van het beloofde land
dichtbij weten, o pijniging van het niet genaken
Maalstroom in de zee
niet te bedaren
dolen aldoor, zonder koers te drijven
over het bergland der golven, midden tormenten
de Haven, die daagt een open lach vol vree
als goddelike bestemming op de boeg prenten
Wee ik kan niet overvaren!

Boeteling voor de Madonna.

In de dorre kelk der handen
korrelen mijn tranen dauw.

Is uw aanschijn overaards?
Ik tast vroom naar 't irreëel wederbeeld in mij

Oh ekstaties tegentreden
uw schemer-nis
pelgrim met in boetpij gegorde leden
doororgeld de ziel: missa solemnis

Mocht ik u aanroeren!
Schennis ware de profane tast der handen.

Feesteling bij de dis der brakke gerechten
het ik ongenuttigd
't opperste manna der ziel.

Doorheen de doemzang der zonden
weent een hobo berouw

Tans wordt de vloek op mijn voorhoofd
tot elyseiese schijnsels vermilderd

Loutering van het ik: eremijt
Zo wijdingsvol uw glorie zingen
lijfelik temptéren door godsvrucht gekastijd
Rooster van pijnigingen.

De Haven

I

Wondere deining heeft onze haven aangedaan
Nog liggen de schepen voor anker maar hoog wast de vloed
en wiegelt de ferry-boats loom in rimpelritmus ter spelevaart

In 't stram gebaar der treurwilgen gebogen
hebben we ons wederbeeld gestolen stil uit het watervlak
en bleef de spiegel bij deze schouwing grauw
Toen het licht brak
was in het Oosten een roze lach voor dit prismenspel
en borreling der koele wel
zo was onbegrijpelik leed de tere weldaad aan aller ogen
tranendauw

Oeverlijn, smaragdrand overzij
Wij menden onze boot daarheen toen de baren brandden
Ach. bij de landing was de toverring der horizonnen niet nabij!
We waren koene dwazen in Onze waan het wezen van de stroom te vatten
Hoor door de golvenmuziek onbedaarlik de nimfen schateren
als wij deemoedig de Heer aanroepen
Zuiver onze tocht in zilvervaart, stil de malle tango onzer sloepen
Kom over de wateren!

Boven ons op Gods weiden diep in eigen onmetelikheid verloren
een eindelike stal tegemoet, dwalen wolkenlammeren, blond hemelvee
zijn wij de hoeders der pastorale kudde, gaan wij stille herder mee
de schalmei in droeve spelewijs, schalmei uit oeverriet gesneden
zullen wij 't preludium vol klankenregen
hemelzegen
met de schalmei die bazuin werd van aartsengelen

paradijsmuziek in de noodzang der aardse koren strengelen
in het schemerdal beneden?
Loreleyharen van veel vrouwen goudkaskaden druipen in de vloed
met fijne kam van elpenbeen worden alle zonnestralen daarin gewarreld
dit is boos bekoren voor de visser
bij avendval in late vaart
want waar hij schemeringsadem diep indrinkt
die aromen aanwaait van begeerlike lijven, libellen in spelvermoeide vlucht zo loom
daar glijdt hij ver en laat zijn schamele kluis van leem
de golfslag is beeld van zijn bang verlangen
maar dodelik is het schaduwdalen, stilte wurgt alle passiezangen
en de nacht houdt intocht, blinde vorstin met een vals diadeem
die rooft hem de vertroosting van een droom
onvatbaar en zo zacht
de aloude stroom wendt zijn aanschijn af door de maan bezilverd en schaterlacht
Gaan wij stroom op?
Waar de golvenstem een fluistertoon, innig lied op glimming van kleurige keien
en haar geweld zich tot zoen plooit voor plompe nenufars ze dwingt tot spelemeien
wordt onze yacht gedragen door de tij
naar zonniger landerij?

De duiker vond broze schelpen
de vaarman 't begochelingsland van emerald
de visser haalde zijn netten vol wier
geen van alle werd het kruid gegeven
om de geslagen wond te stelpen
en de pijn te stillen die een noodschrei golft op loom land

Niet waar de beemden ronden
een bekken van geluid waar het klanklied valt
uit wakke monden
niet op plagezand
of in weeldetuinen met oasis van verpozen
waar lafenis lokt en dronken praal van rozen
Niet in deze regionen zal ik verwijlen
en de schaduwen saamweven, mijn kleed ten sier
Koen leg ik de lading in mijn boot
Ik ben passagier
o afreis uit het avendland
op de lijn naar de levant
de wind opermachtig goddelike bondgenoot!

II

Haven! smis van impulsen! Reuzenaambeeld voor Thor!
O de magere masten, waren het bezems op sabbat, zo koddig steltenbal
Bruis op katarakt van geluiden, niagaraval
nonsens is de nietige klinkklank aan wal
maar godsvrucht de sombere buikspraak van een elevator!

Midden de versleten slenterstappen der matrozeslop
de waard streelt zijn ringbaard, dit is donkere tabak
heeft het leven tovertintelingen in een glas aquavit
Maar dit is niet de tastbare realiteit der dingen
Buiten de stemmingzaal waar een droef orkestrion liederen braakt meditatief
en een bootsmaat gekscheert met zijn aanhalerig lief
Hurrah! De wereld is één lenteland
Stroomin op de steiger is samenloop
de wereld rijst gelouterd uit de zonnedoop

God lei een lichtzoen op de havenmond
Toen hebben wij het wezen van de stroom doorgrond
Niet dweersen van oever tot oever, lome wiegeling zigzag
door kleurige druppelwaaiers en zonnerag
Geen opvaart naar landouweronding
Klief kiel het volle zog ter afreis! Van de bron naar de monding!
Ontzet als bij watersnood
deinzen de dijken
Als de straten uit de stille stad doordropen zijn van avondrood
Staat stom van aanbidding het Loodswezen na te kijken
Op neer over de baren gaat onze dans
de weergalmen van hen die land hielden halen ons in vol feestelike resonans!

De Geliefde

Waterlelie mijn aanbidding over de lagune
als ik je ogen doorschouw
de wereld joelt uit zijn venetiaans karnaval
o verzinken
overgave
ogen zijn bergwellen die de pelgrim laven
ten zoektocht naar nieuwland schuw na de voorzegging der runen

Ons leven is het grote dubbelspoor
door waaierlandschap naar eindelik station
er is geen wisselbaan
o saam in horizonnegloor
lichtkus
terminus
vergaan!

Eerst lag je stem vol versleten fluweel
en je lied ging daarover zijn slentergang
nu staat de beiaard stom voor je zilverzang
de nachtegaal dempt zijn valse vokalize
heel de schemerlaan omzwijgt je kralenkeel

Dit verlangen is de shrapnell over stille stad
in grandioze lichtknal uitgespat
de wolk die nadrijft is een blond engelenhoofd
in dit geweld zij de goede god geloofd

Glasrinkeling in een koffiehuis is het eind van onze lach
Het geluk is nabij, ik voel het hart van alle dingen bereikbaar op luttel weg gaans
Mijn aanloop tegen de gedeukte benzienbus
is aanvangsmotief der bruidsmarsj lawaaierig wagneriaans
o eenvoud van de senegaalneger die vol godsvrucht tam tam slaat
dra is mijn hooglied op alle toonladders koen akrobaat!

Sylphendans

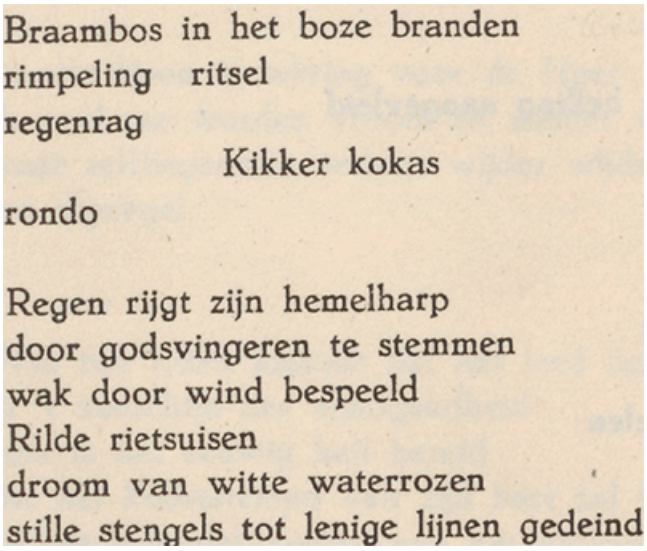
Braambos in het boze branden
rimpeling ritsel
regenrag
Kikker kokas
rondo

Regen rijgt zijn hemelharp
door godsvingeren te stemmen
wak door wind bespeeld
Rilde rietsuisen
droom van witte waterrozen
stille stengels tot lenige lijnen gedeind

Braambos in het boze branden
rimpeling ritsel
regenrag
Kikker kokas
rondo

Regen rijgt zijn hemelharp
door godsvingeren te stemmen

wak door wind bespeeld
Rilde rietsuisen
droom van witte waterrozen
stille stengels tot lenige lijnen gedeind

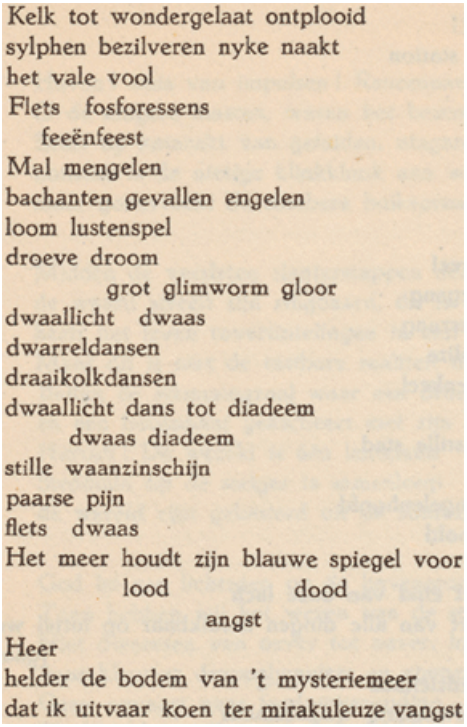
Kelk tot wondergelaat ontplooid
sylphen bezilveren nyke naakt
het vale vool
Flets fosforessens
feeënfeest
Mal mengelen
bachanten gevallen engelen
loom lustenspel
droeve droom
grot glimworm gloor
dwaallicht dwaas
dwarreldansen
draaikolkdansen
dwaallicht dans tot diadeem
dwaas diadeem
stille waanzinschijn
paarse pijn
flets dwaas
Het meer houdt zijn blauwe spiegel voor
lood dood
angst
Heer
helder de bodem van 't mysteriemeer
dat ik uitvaar koen ter mirakuleuze vangst

Kelk tot wondergelaat ontplooid
sylphen bezilveren nyke naakt
het vale vool
Flets fosforessens
feeënfeest
Mal mengelen
bachanten gevallen engelen
loom lustenspel
droeve droom
grot glimworm gloor
dwaallicht dwaas
dwarreldansen
draaikolkdansen
dwaallicht dans tot diadeem
dwaas diadeem
stille waanzinschijn
paarse pijn
flets dwaas
Het meer houdt zijn blauwe spiegel voor
lood dood
angst
Heer
helder de bodem van 't mysteriemeer
dat ik uitvaar koen ter mirakuleuze vangst

Vers

Genietingen staan verstorven buiten mij
Ver echovlieden is de naklank in de lokstem van de verzoeker
midden het wulps heuvelland
weeldewelving van passieborsten

ik was een zeer rustiek dorp, tegen de helling aangevleid
Daar énigden nietige kleur en klank
tot schamele lofzang
hemeldank:
goudschemer in 't woudmysterie
dwaze varens, gebeeldhouwd door licht
leeuweriksjubel, windlied
trillers in 't luchtkonsert der zomervogelen

De grootstad ingetreden:

vol lichtschittering hing haar duivels diadeem
geregen uit losse lustlokalen
kwaad kleinood op weemoedslapen
ongebet
Woest wisselspel der lichtbatterijen
pizzicatti van een klein orkest uit de bierhalle
zoveel stiftprikken van geeseling op mijn broos lijf gevallen
draaikolk het animo rond mijn zwak hoofd,
mijn gordel is de feerie der lantaarnrijen

Alle sierselen afgeworpen
waar ik sta, smartgewijd

Wie zijn arme handen doorbeten voelt met nagelwonden
na de kruisiging
zijn stem, een wekroep midden ontwijden
zal verkonden
het diepe wonder:
de barse doornen en hun kruistochtpijn
zijn bloeseming van gelukzaligheid,
en 't kleverig kwijl van troebel plebs uit de laaglanden
de dienstbaren in het veil gareel
onbegenadigd
stolt tot een kroon van diamanten
een godsjuweel
zonnezuiver.

Aardse hoon is zalving voor de Heer
Ik voel me worden vroom en zonder woorden
waar zelfbegeerten welven wijder wijder
het algevoel

Wie zijn leden kastijdt dat het leed hem doorlille
in 't aanschijn der almogendheid
hem is het eeuwig heil bereid
dat het koortstempo van zijn hart zal verstillen
bij diepe aanschouwing van hèt wereldwonder.

De Passagier

Wondermuziek: het algebeuren
Finaalmotief en preludium saam
wek milde kristuswoorden uit mijn toonloze twijfeltaal
nu ik wandel, nietig en groots, door eeuwige schemerharmoniëën overfluisterd
met weidse gesteenten, die sterretooiselen zijn gekroond en omluisterde.
O bewustzijn, dat alle levenstromen in mij uitmonden
maar tevens vrees, of de woelige wateren bedaren zullen tot kalme zilvervaart naar Nieuwland
toch, doorheen tormenten, vaarman zijn.
Talmt heugenis na, rijzigranke sireenlijven in zee-emerald
schijnschoon begochelen
blijft het mysterie ongeboden
vroom geloof is boven zeediepten vol grillig wier
reddingsboei aan de gordel van de passagier

Na ondergang, herrijzenis!
Geheiligd oergebod van sakrifisie
Niet het machtmeesterschap over de kaos der dingen
zal de zoektocht van de wijze zijn. Emigratie uit zichzelf om het Al te genaken
pijniging en zelfverzaken
distelpad en braam, de moeizame staatsiegang vol schemertwijfel
om waarheidszeker te belanden
in elyseumgaarden lichtdoorzongen
overaards.
Gevierd het weids festijn op de wankele tafelen der waarde
symposion der zelfbegeerten
haard van aandriften, zonden brand
maar onvergankelik smeult de godsvlam na,
die bij dageraad de wereld overgloort en verhemelt tot een wonderland.

Tot het diepst van zijn geweten, tabernakel, zal inschrijden
dit zoenoffer te plengen, door de folter van zelfnégéren tot alaanvaarden
hij, die de broze porseleinbouw der illuzie omstiet
het onvruchtbaar geschieden
de dracht bijzet van wonderlik bedieden
geen rust kennend op zomerzoden onder lommerdreven
noch koele dronk bij oasen
hij is de magiër
gids door 't labirint,

die de verdwaalde reaalmens reinigt tot scheppingskind
en wankelgang door aardse schemerstegen
heiligt tot pelgrimstocht op hemelwegen

O leven, één opbloei, één vergaan, mirakuleus onthullen
bont danseresvizioen onder froufrouruisen en waaiertulle
Wonderbazar vol nieuwigheden
tegelijk prosessie en farandool
orkaan van ritmen, intense vloedgolf van bewegen
1001 nacht heerlikheid in vormverschijnen
heidense jool
simpelike gebeden
doem en zegen
heen en weerkeer
al tegenstrijdigheden en gedolven tweespalten
slagschaduwen die de Lichtmens in mij heldert tot ideaalgestalten
wen ik de schrilheid der wanklanken in zuivere levenszegging harmonieer.

De Lichtmens.

Niet broos geweven
uit ragdraden van zon
en druppelwaaiers der bron,
geen irisbeeld is de lichtmens,
geen fantasmagories droomwezen, dat zou wonen
onstoflik in de bovenzinnelike zone.
Hij staat geplant in 't sentrum van alle leven.

Langs de landweg, desperado,
in haveloze plunje,
zijn godgelijk aanschijn kun je
speuren achter de wanvorm van je rapaljetronie,
onbevroed alter ego,
Bij elk woesteling straalt latent in de achtergrond der ogen
zijn diepmenselike deernis, zijn mededogen.
Evenzo de hetaere,
bar-bestiaal
is haar leven de kringloop tussen nachtcafé.
maffe sponde
en hospitaal,
haar ook behuizigt zijn gestalte ergens, ongeschonden
achter de sombere schande van haar zonden.

Ander Ik, dubbelganger,
die verkeert waan in waarheid, drift sereen loutert, wrevel in opperste goedheid omzet
ons tot hogere gemeenschap vervroomt in de stervensstonde,
o, vreemd op aarde bleven allen, maar ons énigt het laatste bed
omkrampte mond
en slapen ongebet,
die tegenhanger
inwijden tot de grootse kommunie der daad
bannen over de uiterste grens
van ons belegerd geweten alle ijdelheid, machtsbegeren en smaad,
verlossing uit het rijk van de schaduwmens,
vermildert der wereld smartgelaat.
Gedenk mijn broedren, dàn eerst verzuivert de aarde van aanschijn,
als onze verontreinigde zielen puur en a giorno zullen gezongen zijn.

Vreugde

Begenadigd de schamele!
O, vreugde, doelverloren geluiden
rond zich in te zamelen,
en tot een bee te prevelen,
god gewijd!

Triller van de kooivogel,
midden eenzelvige levenswandel bij de dode haard
ik ving hem op
Almacht der vreugde, zwel aan die klank, die me de ziel doormerelt
tot een sireen van jool, wijd over de wereld!

Uit een orkest gevallen,
losse trommelslag,
ik zet hem aan tot fuseeknal met lichtballen
die kondigt een Eden van goedheid en de verbroederingsdag.

Kaarsvlam op altaren,
herschapen tot brasero binnen mij,
daarrond zullen de lichtbehoeftigen zich vergaren
wen ik met wijdingsgebaar

priesterlik een glimp leg in ogen atoon
en ze louter tot der godsvlam klare woon

Absolute vreugde, rein verblijden,
toverroe der sage, die ontastbaar de dingen aantaakt,
omvormt en aan het lichtrijk deelachtig maakt
mikrofoon,
die uit de klacht vân een ocarinatoon
hoogliederen oproept,
o, kracht, die stenen verkeert in manna!
De doemenis aan 't leven werd hosannah!

Aanroeping

Mens!
Ben je Senegaalneger, Tommy Atkins, feldgrau of pioupiou,
pokdalig liggen de verminkte trechtervelden
in dageraadsgloor.
Masjienist voor de vuuroven
vol dampwalm, smokig en goor,
en ginds over de grootstad,
waar je sierlike spiralen, nooit bevroed, nooit gevat
Gods ondoorgrondelike naam beschrijven,
vliegenier!
Ook den imtenee op drie hoog,
en haar schamele zusters uit het schuine barkwartier
- Mekka van geile grijsaards en verlopen aristos -
Allen!
Minnaar van de regelmaat der geometriese grootstraten, automenner
sprinter langs peiselike dorpen en over de rustieke baanboog
koersrenner,
en op de zwierige trapese in lampionfestoen, jij, akrobaat,
prostituée in sjofele shawl langs de nachtelike lei, schuw voor een razzia, en tuk op de late klant
die uitblijft,
schamel onder de weerschijn der veelkleurige lichtreklamen
die zich koppelen tot glorierijke amalgamen,
zegepraal op het raadsel der grootstraat.
Verder de burokraat,
bedilzuchtig in de omraming der bankwinketten,
wijl hij fabuleuze sijferdrommen

ordent in strenge kolommen,
snoezige midinette,
noeste naaister voor je Singer,
tuk op 'n uitgangszondag en 't sentimentele comte et fleurette,
vol kinderlik vertrouwen in de galantste mededinger.
Anakoreet in de sel, wiens monakaal zelfverzaken
deemoedig opgaat naar ekstaties godgenaken
Alle schorem,
pezige buildrager, atleet, die aan trotse steamerflanken de vracht ontrukt,
koelis, parias, misdeeld en verdrukt,
outlaws, haveloze vagebonden,
o allen broeders van mij,
nooit was mij aller wezen zo vriendverwant,
nu ik de grote deemoed heb hervonden.

Inkeer tot het witte wonder van het zijn!
Veelvuldigheid der levensvormen herleid tot hun oorsprong. Oerkracht.
Want wij dienen te wezen deemoedige hoveniers in de duistere gaard der instinkten.
Dan kan de alomvattingsliefde elke schaduw bannen
't ganse heelal met haar mildheid omspannen.
Aarde: nietige kraal in 't weidse snoer der planeten.
Schouw, hoe de oerkracht gochelt met gesternten,
Schouw de grootse wentelgang der sferen.
Zo wordt alles verwant. Overbrug de sekten.
Wereld: konglomeraat der volkeren in opgang naar 't beloofde paradijs.
Eenlingen uit alle groepen, van de grillige fjorden tot aan de tropen.
internationale zeelui der karavanserails en boarding-houses,
kleurlingen van alle pluimage, gaucho der pampas, bewoners van de zoveelste lengte of breedtegraad,
over de grenzen en bergketens, omsluit ik U.
Ik heb U mateloos lief,
mijn hele wezen bloeit gelouterd naar U open.
Volklank van het broederhymne, zing zacht o beminde, zoet gerief.

Boven Tijd.

Elk ogenblik doorleven!
Vespergalm over 't land, verstorven in schemerdreven
rondo der sylphiden langs de vijverboord, maanschilfering op het water
doom weeft ijle sluiers voor duizend Salomé's

't evangelies gebaar van de zaaier over de voren
door God gebenedijd
zijn vroom geloof in de oogst
rust op het effen droomgelaat
der villas in de banlieue,
leve de trem
omdavert me de koorts reeds der tentaculaire grootstraat,
o. sportpaleis, boksmatch, zo nietig de ring in 't geweldig amfiteater
éénzielige mensezwerm
trottoirdeerne
filmdiva op het zuivere kinoscherm
alle zal 't wijd openluiken van mijn Ik omvatten.

Wie het hart ontdekt van alle momenten
kan ik zijn leven ontsterfelikheid enten.
Niet een stond bestendigen
De golfslag van het bestaan, fluks en refluks,
ebbe vloed heen en weerkeer
ontbloeien vergaan
saam voelen stromen op onze flanken
de wereldloop in zijn onvolmaakt verschijnen
binnen ons verinwendigen
in opperste goedheid verreinen
tot hij onder de toets van schoonheid omvormt
en buitenwaarts in de daad zegerijk uitstormt.
Dit kondigt doorheen de sferen Halleluja, de herrijzenis
van de Mens die rein wezenlik en goed is,
inluider van een nieuw getij.

Rond de Lamp.

Neuriet de samovar ergens in Polen, zo verinnigt weefsel van stemmen

Oasis voor alle verdoolden, het wondere doopsel te ontvangen
hemelse vlam, die de holte heldert van aardse wangen
en veredelt als inkrustsnit op gemmen
zo het Licht.

In wellen deint het, verspat tot korrels, die de godskroon ontvielen
Neerwaarts. De melodiese wind draagt het voort
door de allentijdige wenteling van het leven

metamorfose der werkelikheid, ebbe en vloed der getijden, nihil en al, vergankelikheid, hergeboort
o stuifmeel, zuiver zonnezaaisel in de open kelken der zielen!

Stond van stichting, stond van inkeer!
Afgelegd nu der ijdelheid tooiselen, ontdubbel u uit de waan
Booglamp over de Waux Hall, sching
zo is kalme glorie van de geest, loutering
in de lianenwilde tuin der zinnen.
Leven rond mij, ik ben de gastheer der goddelike gerechten
een zuivere zaal mijn wezen op uw komst bereid.
Op deze tafelen parelt drank de dorstigen te lessen,
treedt aan, mijn broederen, en nuttig de blonde mannabete,
bij dit weids symposion der eeuwigheid.

Zolang lei zonde haar smeursel in de daad
o woest offensief der lusten, losgestormde horden,
kultus der leugen, luister van het vals sieraad,
wisseling van de schijnmens
janus gelaat
achter het harlekijnpak van uiterlik vertoon
is de zielsessens
als een vloek plots wezenlik geworden
pose was mijn deemoed, berekend het mea-culpa, het gebed veinzerij,
ging ik omgord in ruige boetpij,
ik was dilletant van de eenvoud,
O de begeerten en hun camouflage, pijniging in zelfstrijd,
beangstigend dolen
van een duizendvoudig Ik, speelbal tussen tegenpolen,
tans is mijn trots tot de godsaanschouwing te neigen
tans is tot goedheid mijn mateloos leed gedijd.

De staf van de kluizenaar
in de oude wereld geplant
bot bloeisels uit van het Beloofde Land

Open de sluis! Graven de liefdegolven zich een bedding
vertakt in een gans stroomgebied.

Avondindruk.

Trillen de lantaarns
schamele dwaallichten, met magiese greep
gezaaid in de nacht
elfensleep
weids over de stad

Effen licht dwarrelt als leliebladeren
van de gevelrij
geen grens tussen de hemel en mij.

't Leven tast naar een centrum,
regelt de grootstraat haar hartslag op tremdiapason,
saamgebalde ritmen alzijdig verspatten
als een generaalsalvo dum-dum,
leeg blijven de hulzen der huizen.
Scheurt het versomberd azuur
tot een kimkwetsuur
zonverlaten,
zo zieltoogt de dag, wen impulsen heidens kruisen
het gebed in vroom boomsuizen,
op een groots katafalk.
Myrrhe walmen wolken uit de wijdingsurn der gebouwen.
Omsluierde katedralen, zwijgzame vrouwen rouwen,
daarrond een rei bars koddig in cake- walk!

Klacht.

Zo zwaar is het leven te wegen
broze schalen zijn mijn handen
't Manna, rulle tarwe, werd weer steen
en alle zegen vloek
De oneindigheid, dode zee, spoelt op de oevers der oogranden
al wat omhoogborrelt zal hopeloos verzanden
Alles valt teloor
er is enkel naorgeling van weeldezang, stille echo in de zeeschelp
ons oor
geen illusietriller, geen sireen
Dof ongestild geween

Slagloot van het ganse gebeuren
uit de hoge zee stevent ze ordeloos binnen
fataal is de loods, in de open havens der zinnen
en stuift het witte sop van oseanen vol tempeest
in loden noodgolvingen over 't hinterland de geest.

Halo.

Door haar schrikkelik wit halo
mal straalt de maan
en draagt het gelaat van Mona Lisa
doorheen de nacht met veel brio
Ontlopen alle verschijningen hun optocht
o bont verband
wat tastbaar was en zo penetrant
vervluchtigt niet te genaken ver
nihil
ik volg het na, 3 koningenreis met de magiërster
de waanzinkust lang dood zijn alle bakens er likt een vreemde zee
wie uitvaart op zijn droomgaljoenen
scheepskommandos liggen stil de loods doolt aan strand
hij is passagier naar no man's land.

Nietige lantaarnlichten zegepraal hoog staan taboe
in hun lichtkring houden schamele schimmen rendez vous
afgezanten uit het schaduwrijk
tot glimworm verinnigt zich de trem
maar vol koddig aplomb boven alle aarzelingen
inzet der fauneske stem
gaat een koor van goddelike barden cabaretliederen aan 't zingen
boven de bizarre mengeling van al wat is
schandelik supreem
ik moet me nederwerpen diep in nood
over de stad slaan sienjalen o zo rood
ijl mijn slapen
behekst
wonderweefselen gaan mij omdomen
tot sterft de sprookjesmuziek uit midzomernachtsdromen
ik orkestreer een eroica op schunnige tekst

Madona op de straathoek

mijn beschermheilige
die alle uitgestotenen tot uw deernis neemt
werp een glimlach uit uw nis
mijn tocht te beveiligen
door landen zo vervreemd
fatumgeheimenis.

Cauchemar

Lichtkegel rond de lamp zo wordt een evenaar gesneden
tussen het goddelik bewuste en een rijk vol verborgenheden

Geen vlam bloost in mijn koude haard
en als ik nijg ter sponde
duiker naar diepten van 't smartenmeer gelatenheid en ruste
wen alle schijn is weggevloeid
ontrolt zich de ommegang der fatale stonden
mesjogge droomgedaanten staan vastenavend omheen geschaard

Pierrot heeft zijn soireemantel uit maanglans gesneden
dit hulsel o zo wit en transparant heeft kelderkoel mijn leden omgleden
fladderen bladeren op to date de laatste mode
op maat en fashionsnit een prima hemd voor doden.

Nu vergaderen oude heksen rond mijn bed
in de skalp van een kreupel skelet
mengen zij gift
en één voor één de droppen nimmer traag of sneller
storten op mijn voorhoofd rinkel der kristallen schaal
zo sekuur uit hun druppelteller
over mij huivert een kwade kwaal
en pijniging tatoeert zo'n rilde stift
fijn en verduldig in het dwaas kabaal

Na de rit roffelen heksenbezems de trom
Zet in een waggeldans
grizzly grizzly
zij naderen één biedt haar lippen zwavelzoen
verschrikking alles papaver alles vermiljoen
scherper gaan de vormen zich uithollen
tot ze in obsessiegestaltenis stollen

woekergroei
trommelorkest
daar komt de Nazarener aangetogen
men ruilt voor een cirkushoepel zijn zo zuivere aureool
voort moet hij het schandhout malle T lat op zijn ranke schouderen dragen
toerist naar Golgotha
asiel in de hemelen krijgt hij even na zonsondergang zonder vragen
Kille glinstering van het satanschrijn
ach wie verlost mij uit deze paarse pijn?
De kapelmeester heeft teken gegeven. Aanvang van het warrelbal
Gods aanschijn tuimelt omneer
en behaalt reuzensukses met karnaval

O, kruistocht op alle zeeën
polen evenaar
o, de bestemmingshaven te zien gloren
wee het kompas îs onvindbaar
het kompas is diep in zee verloren!

Tweespalt.

In mijn kelk steeg droesem hoog
Ik mager lichtschuw
weg in schaduw
nu in purperen mantel het leed over mijn aanschijn boog

God schonk een afglans van zijn aureool
de goede gloed is in mijn lamp getaand
Uit veilige landing gaat mijn broze boot ten dool
rag time op de baren
Schalmeien hebben genood tot lustenspel
's Meesters wekroep overstemd
waar werd gemaand
naar offerbergen van loutering.

Een ploeg van beproeving is door mijn voorhoofd gegaan
heilig met Uw tekenen God dit smartenland
verkeer gesel in genade
zo worden de grauwe groeven
tot lichtingen gewijd zondoorbaden
en daalt benedijding op mijn schuwe schand

Zaaier van goedheid bracht ik het heil naar de scharen
een korrel gestort in open harstgronden
werd als giftbloem tussen oogstgarven weergevonden

Stuwing is rond mij van heidenen in hun waan
Heer, laat niet de paradijsmuziek in mijn gorgel verschorren
wandel, o mijn Heiland, door de gaard waar bloeiselen dorren
moet het leliënbed van mijn onschuld in woekergroei vergaan?
mijn beefhand slaan aan beeldstormerij
O dat ik, nieteling in Uw almacht
opvaar naar Uw stille stroom!
uitverkoren voor het goddelik getij!

Wij

smekelingen om het wonderwoord
die het schamele hartsheiligdom
met armelike sierselen tooiden
tot vol diepe majesteit
de hemelse bruidegom
intrad
deemoed is tot hoge godverrukking opgegloord
weeldetuin der overgave
en ontferming gleed over bangelik bidden:
demp de boze bronnen dle ons laven
voer de herder uit verdoling in ons midden
geef bevrijding waar wij staan in duistere dwang gekoord.

Gretig hebben wij geluk gegaard
tot schepels uitgehold de garstige handen
schennis brak het zuivere vat van offerande
ter lege herberg draalt een stroeve waard.

Zoveel dromen zijn verstorven
op dorre gronden viel ons manna
melaats verworpen
toen wij traden aan vreemde tafelen te gast
veel schemerdalen zijn doorzworven
en om de nood die alle levensgang belast
is wild geschrei.

Diamantschittering ligt bedolven in mensenogen
grotten van mysterie waar de hoge zee fosforeseert

laat ons de koene visser wezen en grondeloos dalen
weggewoelde gesteenten uit de diepten halen
zo klaren zij met de gesternten die over de wereld zijn
onsterfelik op in Gods bestendige schijn.

Voor donkere zondaars zijn de wegen blank
herfstblos wordt de mergel op hun koon
gebenedijd golft de zang van lof in paradijsmuziek en fluweelklank
doof alle driftvuren voor de witte woon

Ik schoorvoet in het late licht

Voor een Meisje

Er is deernis over mijn geween
Wie stafhouder is van het leed
hij take van zijn kleiwoon de wankele drempel
en zie, paleizenbouw daagt voor hem heen
de Lichtstad en haar koninklike tempel

Geen koortsvizioen zal nog de diepte dezer ogen krenken
met weifeling van kinoschijn
Alles is Aandacht: over mijn lijdelik gedenken
rolt Gods paradijsfilm volheerlik van de bobijn

Ik hef mij hoog uit dit bitter bed
o de hartslag van verlangen te doen hameren
niet te remmen
mijn wankelgang te stemmen
op je trippeltred
door deze kameren!

Leidslicht door mijn ijl verdwazen
is het donkere vuur van je gazelogen
Cymbaalslag en gong heeft het hartsunisono ingeluid
Golving fronst het loden meer diepbewogen
stortvloeden stijgen hoog en breken de dam
in mijn Gobiwoestijn fleurt weer wonderkruid
het glimwormlicht van weifelen laait op tot een reuzenvlam
Inkeer en ekstaze!
Mijn ziel is de schoone slaapster en ontwaakt.

Gebed

Nu dageraad mal in de kamer zwijmelt
o Heer, ik durf niet voor de spiegel treden
want reeds is het vroom gebaar
dat neeg mijn omschaduwde leden
diep voor Uw grootheid
in parodie verkeerd
en het berouw onwaar

Ik heb een slechte daad bedreven
de droesem in mijn leven o Heer, U ter offerande geheven
Mateloos is de vrees voor het wederbeeld
nu satanies een monkel rond dees torve lip speelt.

Muiterij der aandriften tegen mijn zwak gezag
schaamte brandt haar blos
op deze koon zo vaal
Milder o Heer tot goedheid de hoon
sonore schennis in mijn lichte lach!

Zelfbespiegeling, mijmerij
o de nevelige ik-gestalten binnen mij
tot een lichtkern van waarheid ballen
zo zouden de sierselen der logen
mij ontvallen

In 't barnen der temptatie, o Heer
geef mij eenvoud en ootmoed weer
laat mij de kracht vergaren
onder de stormklok der schuld
alle ijdelheid, schrille sireen
stil te bedaren!

Zomering. (Aan de vrienden van Villa Lady Loan).

I.

Zonnedaver
over landouwedeining en velden blond...
wiegelt het weelderig hoofd der aarde vol korenhaardos
doorhuiverd met wind, adem uit de kosmos.

Oergrond!
wonnedronken heb ik u bezoend.
O! Z'n lach te stemmen op de trilnoot der morgenwel
weg te drijven met de luwte mee
op een vlot van aromen
in der oneindigheid opaalzee.
Hooger dan de leeuwerikswijs
vreugde rijs,
versmelt in het Al, mijn wezen, puur
grenzeloos,
hart aan hart met de natuur!

Meer dan inerte leem,
meer dan onbezielde materie, ligt in de omstrengeling der wegen
het landhuis.
Ieder raam
vat in zich saam
messidors gulden zonnezegen,
verworden, met het reuzelend briesgeruis,
tot rijmen in een feestelik poeëm

Forellenbeek, windlied, lichtspelingen in het ragranke lover
rustieke prieëlen in zonnetover
en uit der heuvelen zangerig heffen en dalen
golft, stille wijding aan God, weids, de pastorale

II.

Kruis op 't gefrazel over oorzaken en gevolgen!
metafiziek, empirie, ratio, kennis.
Naar de lommerd met de steen der wijzen!
Vorsers van perkament,
dor in uw sel,
chimist, historikus, denker, heel de trits,
niemand doorgrondt de kosmiese geheimenis,
dan wie aanvoelt de hartslag van wat onmiddellik is.
Jochei, Pantagruel!

Lift naar god, m'n hemelvaart in 't firmament,
spiegeling van m'n wezen, ontdubbeld in de vijverkom
opgang in de machtige groei van het woud, panesk heiligdom,
harst is op m'n aanschijn gedropen
alomtegenwoordig bloeit jenseits der zinnen, m'n kernwezen duizendvormig open.

III

Zomerbloei, bladerval,
eeuwige ruil tussen nihil en al,
rijzen, vergaan,
het majestatiese en het broze
wenteling van het albestaan,
bestendige metamorfoze
zo de eeuwige godsgaven in elk oogenblik aanvaarden
brasero van 't leven, schemer des doods,
adelt ons geluksbegéren tot deemoed voor de goede moeder aarde.
Ieder atoom is nietig en groots.

Vers

O, leden loom in florentijns fluweel
vingeren parelzwaar
toen we ten dronk de feestschalen hieven
waar het licht in brak
de roes uit te vieren.

Sigaretwalmen rond ons dandyprofiel
lippen loom van lust
wen het leven een vrucht overrijp
in zoenenregen ons ter hand viel
gift der getijden
de genieting.

Wij hebben de hartstocht overtreden
de zielskantiek gestemd op harpgespeel uit het Eden
doelverloren hervonden het Pad.

Ware wellust is de wonde
anker pijnigingen in mijn welk vlees
nu een oergebod
de wervelvaart van 't leven gaat bestieren
naar vredige opperregionen
inkeer na genot
mijn wezen in het bruidsgetij
met geestelik tooisel te sieren
godnabij.

Laat na het mummierijk der kennis
Wie de sluizen opent, tot de stortvloeden uitmonden
zijn ziel in: het middenmeer
hem ontrolt zich een rozenkrans van goddelike stonden
weids mysterie huivert door zijn bang begeer.

Ik verloof mij zo genadig
met het vloeizaam wentelen der dingen
tot golfmodulaties uit alle werelden
mij omzingen.

De Wever

o, de wardraden in mijn leven
tot stil vlechtwerk twijnen
teer gobelinkoloriet van passie, gevankelik in weemoedlij
uit kleurketterij
heilig mozaïek
Midden stuwing van katarakten
een zilver meer zijn
de golfslag zal niet samenstemmen
met lustzang van bacchanten
maar rimpeloos zich effenen
tot hemelspiegel

Vermiljoenvuur, violetmystiek
ik ga gemanteld in de trans
te boetseren uit de duizend gezichten van het leven
het aanschijn van de wijze
dat mijn smartgelaat huwt

Trolleys zijn de snaren op mijn lier
en 's levens dwaalmotieven
treffen hun diep grondakkoord
op Gods klavier

Junihemelen schakkeren een teer palet voor de Meester
iedere ziel is een zuiver doek

De Hemelse Bruidegom

De laatste feesteling in zijn roes verrekt
en steengeworden zijn de aangezetenen bij 't prinselik festijn.
God, overstelp ons met zegeningen en barmhartigheid
Gij, die de prediking hield op de berg tot de zondigen, maak voor ons, schamelen van ziel, de wereld niet tot een berg van barmhartigheid
Verworpelingen zijn wij allen na het offer aan de schijn
zo diep delirant
Ons arm sieraad, tooisel der uitgestotenen, is de schand
en geen bevroedt het aantijgen van een wonderlijk getij
dat breken zou de ban der slemperij.

De zegenaar zanikt: harten hoog, een nieuwe dageraad gaat gloren
derven, dulden en het wonder is volbracht
De wijn die geen bloed werd, woelt in amforen
en beroest tot een dronken dolheid deze nacht
Het brood in deemoed breken bij het avondmaal
zo staat, Heiland, in de tafelen Uw gebod
maar droeve drift houdt ons bewogen
Onze spijziging is zuur, wij lessen ons met droesemdronk
wijl een lallend lied over klaviertoetsen heenliep en verklonk
De lichtkern die wij omdragen is in schaduwkring omtogen.

In allen vroet een duldzaam dier
dat zijn breidels nooit ontsteigert in de cirkusronde
en de amazonenrit involgt der vrouw-vampier
Duister delta, stortkom waar 't al vervloeit is een vrouwebekken midden violet schaduwspel
O mond zo dom als een open brievebus
Bevrijd ons Heer van alle boos bekoren
  Oremus
Van alle windstreken heb ik steeds 't Oosten meest bemind
golvingen van goedheid deinen aan met de wonderenwind
zo wenden wij ons aanschijn schuw naar de Levant
Dan raakt een magiërstaf de dingen
nog slaat brallerij alle gorgels hees
maar iedere vermoulu ontbloeien mysterierozén in 't meepse vlees
Uit de treurnistrekken van een hoerenloper
treedt in heiligenschijn Johannes de Doper
Doorheen klinkklank bij het drinkgelag, door kristalgeklater
in dode sterren verglinstert een kostbare kern

doorruist een bedding diep in ons rein Gangeswater
en delft in iedere ziel een zilvermeer

In ons wacht het prinsesje met geverfd haar een zeer fijne heer

Nieuw Getij

Lentetij over de stad. Dit is onbevlekte ontvangenis
Onthaal openbaart zich in de grootstraat enkel door stereotypen:
koffiehuisterrassen in overvloedig zonneplassen
één enkele blonde strohoed die over de wandelaars heendobbert, evenzo het amberkleurig bier,
voorlopers van koornoogst en nazomers genot
maar niet uit te diepen
deze voortékenen.
Nog zal in schaduwzware kastanjelaren geen kaarsofferande purper opvlammen
nog is het park geen hoogaltaar
lente, niet aan te voelen
als de welige leden van de geliefde
zo reeël,
maar je baadt in een golf zefierzoel adem van god, totaal opgenomen en laat je wezen omwoelen
de warme werkelikheid en de zongezant
in je te ontvangen
blij,
want verre wintereko van rinkelbelletjes aan sneeuwsleden
omgezet in klankenregen
sprankelt de beiaard over de stede
heel de wereld tegen.
Onthuld zich innerlikheid vroom verblijden
voor het wonder dat is
heraanvang van de wentelgang der getijden
oerbegin
voorsmaak van geluk, geloof in de goede grond maar bovenal oogst en zijn belofte
duizendvoudige gestaltenis
van al wat stuwt, losbreekt in begeerte: kohort van bestrevingen
saamgebald in één geweldig krachtélan

Boulevardbomen
kreupele grijsaards in winterdood
nu zondoorzongen tot bloeiselen openspatten

ritmiese ritsel der takken die kurven ranke rekkingen beschrijven
een veelvingerige greep naar licht
verovering! het ruim in te lijven.
Absinthegroene weiden strekt het voorjaarsland als vaandels simbolen van hoop
Hooglied aan de Aarde
o, opgang in alle boomgaarden
epies uiteenbuigen als bladergewelven
en katedraalvroom
heel de natuur énigen in kommunie met ons diepste zelve
voel horizonnen u omzingen
wereldminnaar in mij herrezen, gochel ermee als music-hall jongleurs met rilde ringen
landschappen waaieren doorheen
maar wortelvast in lichtspelingen en ijlfijn atoomgestoei
al is zo nors de schors
oorsprong van algoedheid is de Boom
fonteinbloeseming en groei.
Hem gelijkaardig en innig verwant daagt binnen mij onthulling
o, wonder dat ligt tussen korrel en oogst
wasdom, wording, groei
eens plet mijn droom open in vruchten van vervulling
spel van twijgen die fuseeën naar opperhoogte stijgen
apotheosetuilen springstralen vuurzuilen

Aan de Weg

Aan de wilde wijngaard van het vaderhuis zijn de loveren gerot
Dit was een waan van de verloren zoon:
hervinden na de wanhoopweg der dolaars een vriendelike woon
die openpluikt bij de klop van drie
op stemmig feestgeruis of avendlitanie.

Het zwijn ligt niet geslacht voor het maal van wederzien
maar doorvroet woest onze teerste wezensgronden
Achteloos is onze parelworp
O onze wil tot een wetsteen harden
voor en snijmes dat het kelen zou.
Eens ging over de blijde wateren van ons leven het gerinkel van een Loreleylach
Wij togen langs beschaduwde paden maar onze voetprint bleef in 't mulle zand
In het stroombed was de lach geworden tot een blijheidschal

die opwaarts sloeg in 't resonansruim van 't Helal
Onze gesleten stem tot een jubel te heffen gingen wij ter jacht om echos te vangen
het was de laatste trilnoot in gebroken zangen.

De tent werd opgeslagen in de barste woestenij
vaal velum onder wervelwinden
Karavanen gleden langs de heuvelrand in vurige draf van rossen
Op onze tent werd de kleurigste wimpel in top gehesen
De karavaan verdween uit zicht, toen hebben wij de wimpel zielsdroef neergehaald
en toen hij streek had de zon hem gans vervaald.

O waanzin van de no-hatter onder tropenzon
als de handpalmen met een smartkramp tot een holte ronden
maar lafenis ontzegd blijft aan verstorven monden
dan naakt de stond van weerkeer naar het uitgetogen land
maar de woestijnwind heeft het voetspoor overstoven
dat ons voerde naar het kiemloos zand, uit gulden zomerhoven.

Het vaderhuis lag in verval
de lampschijn aan het avendraam was dood
akkers braak en keihard het gebroken brood
onrein de stal.

Nu wacht ik als een baanbedelaar het vorstelik konvooi
maar dit verwijl is laatgekomen
dan dat ik uitrijden zou naar het wijds tornooi

Zo tijgt mij langs, in zijn vaart nooit te verlomen
uur na uur
Mijn hoofd ligt onder trommelvuur,
O! midden de zegepraal sneven!
Vuile mormels op de straat zingen met witte stem: ik zal je de sleutel van de hemel geven.

Aardeling!

Nog huivert het woud van violenrouw
als de getijden door het land gaan
een vreemde speelman toog voorbij
en plooide de wind tot sidderstem
die zong zijn leed
schraal werd de wasdom der wereld en een dood getij
alwaar hij henenschreed

Nu golft een eroica van diepe mannestemmen
reeds ligt de wereld in barensangst
en toch is drift naar verwekking allerwegen
na neergang in winterkou
Aardeling, sla de hand aan 't getouw
wij weven het net voor de sterrenvangst!

Jan Cockx

Kleinduimpje ging vooraan
krekelzang kirikiriki
nam zijn vingerhoed af en groette voornaam
en het zonnetje scheen op zijn bolletje

Verkeersagent der konijnenpijpen
wijs richting duid de binnenweg
wij kropen over haag en heg
Jan Cockx is koning-kabouter in de heuvelstreek
ziedaar zijn identiteit
zijn baard is het woud zijn lach is de beek
hij nestelt
in een mollengat bij Testelt

De reus oh wat neus leunt over een berg:
een vingerknip en jij bent dood, nietige dwerg
maar stiekem heeft de gnoom hem zijn laars uitgetrokken
en rent door het ruim, de reus strompelt op sokken
's Avends keert Jan Cockx op een sprintfiets weerom
en lacht zich bij de dis als een appelaar krom
want de landbouw was ontzet wijl hij stoof op zijn velo

Volheerlik in 't hart van de nacht straalt een glimworm a Giorno.

De Breister

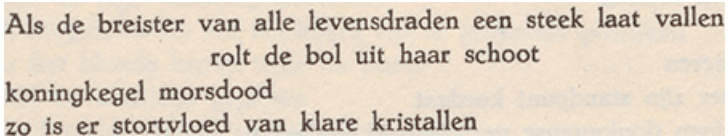
Als de breister van alle levensdraden een steek laat vallen
rolt de bol uit haar schoot
koningkegel morsdood
zo is er stortvloed van klare kristallen

Als de breister van alle levensdraden een steek laat vallen
rolt de bol uit haar schoot
koningkegel morsdood
zo is er stortvloed van klare kristallen

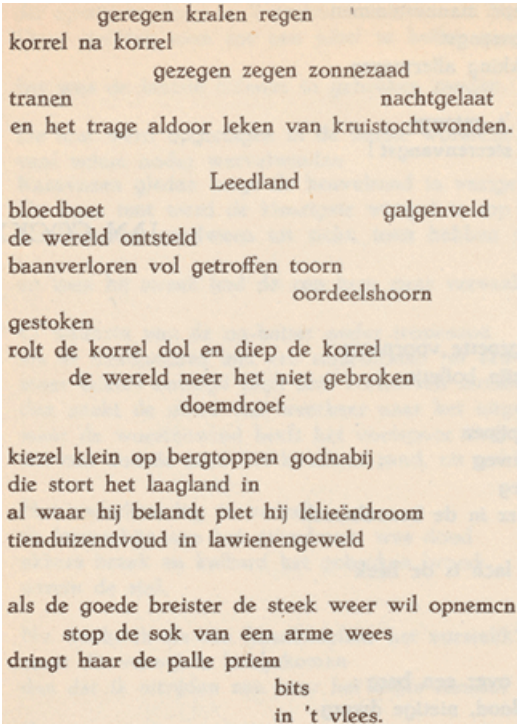
geregen kralen regen
korrel na korrel
gezegen zegen zonnezaad
tranen nachtgelaat
en het trage aldoor leken van kruistochtwonden.

Leedland
bloedboet galgenveld
de wereld ontsteld
baanverloren vol getroffen toorn
oordeelshoorn
gestoken
rolt de korrel dol en diep de korrel
de wereld neer het niet gebroken
doemdroef

kiezel klein op bergtoppen godnabij
die stort het laagland in
al waar hij belandt plet hij lelieëndroom
tienduizendvoud in lawienengeweld

als de goede breister de steek weer wil opnemcn
stop de sok van een arme wees
dringt haar de palle priem
bits
in 't vlees.

geregen kralen regen
korrel na korrel
gezegen zegen zonnezaad
tranen nachtgelaat
en het trage aldoor leken van kruistochtwonden.
Leedland
bloedboet galgenveld
de wereld ontsteld
baanverloren vol getroffen toorn
oordeelshoorn
gestoken
rolt de korrel dol en diep de korrel
de wereld neer het niet gebroken
doemdroef

kiezel klein op bergtoppen godnabij
die stort het laagland in
al waar hij belandt plet hij lelieëndroom
tienduizendvoud in lawienengeweld

als de goede breister de steek weer wil opnemen
stop de sok van een arme wees
dringt haar de palle priem
bits
in 't vlees.

De Wachter

Sirenenlied is geen hinder
voor een aapjeskoetsier
hij draagt zijn silinder

machtige zuilzwier

Vooraan de kokasse karos
haverhuivert het koerspaard op pensioen
is de zweep gevallen oriflam
over macadam
glijbaan voor taxitoeren
handhaaft de menner zijn standpunt kordaat
hij die nooit zijn eigen douloureuse verlatenheid verlaat

Autos zijn ringstekers door horizonnehoepels
jeugdjacht naar de lijn waar hemel en aarde raken
en zonzoenen mekaar verguld op snee
karos knakt keien
hort holderdebolder roestraderen
waar wegeltjes doordeinen het groen dooraderen
zonneland
geenzijds in papaverbrand
gepuurd

Aan het terminus
angelus

zo zwaait het manteltje van een aapjeskoetsier
en omsluit innig het avendhart met stille zwier
in hemelkleur

de patentplaat bloost hoogrood

Dreundaverdada
Juju Pegasuspaardeken ju
van Brussel naar Honolulu

Schildwacht

Ultieme voorlinie van het licht
kleikrijgers geworpen in heilige hinderlagen
zal gedraal van dromen
der dingen uitzicht met weifelschijn omzomen
of graaft de Bedding zich uit een verre vallei vrede
ons nabij
ter overvaart?

Omsingel de geest
aan een wonderketting draagt hij de fenomenen
festoenranken rond zijn flanken
ombloei hem het lelieënveld der geheven handen

in zijn serafensnoer
een schakel is geschonden
door de lage handslag der zonde
bij dit geschieden viel het hoofd van de godszoon gebroken
en het blonde brood voor de bozen
mild en mateloos gegeven
werd rantsoenering van zijn heilig hart

Die schakel hersmeden
kan het mirakel van wie als hij heeft geleden

Wie door het tovervensterken van de ketting kijkt
geen schrille schicht de schijn
maar al wat onmetelik is en groots is hem gegeven
kristalkern het leven

zo graaf niet krijgers de grond is zo goed
doorschouw de veldbloem dauwbedropen
onder de regenboograng der kelken
wijdopen
bloeit een hart dat verwelken
geen getijden
want het rust in Gods hand gebenedijd

Avendwending

Streelhanden zefierzijdezacht langs het nachtgelaat
omsteek onze vingeren met sterrenringen
wingert de wind aan onze leden
rilde wilde rank
gestoei
groei en uitbloei
aan het mijmermeer waar ogen staan
klaar
bij het voorhoofd wittenberg

Zwaluwzwier

trans
transparant
aangegleden wiekslag van de vogel ver
na val uit een nest ongeweten
nader
volutenvlucht
nader
zwingen uitgezet Gods brauw boogrond
overvlerk
mij

en in de diepe sfeer
strijk aan waar aandacht heft haar til
hoogop naar de zuivere zone windstil
U toewaarts
heilige geest

streel speel avendadem

Pavane

Op de tip op de top
trippel trippel
golvenglijding wonderwijding
distansen
kruis
web
dicht
bij
wenk waaier zwenk
lome lobben
klokrokgonzing
glinsterrag
teentip
op
de toontop
tulletulpen
kelkenomkeer
sneeuwt
de
zee
tip top

la
i

Dageraad

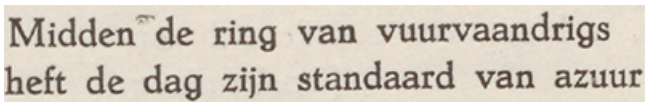

Midden de ring van vuurvaandrigs
heft de dag zijn standaard van azuur

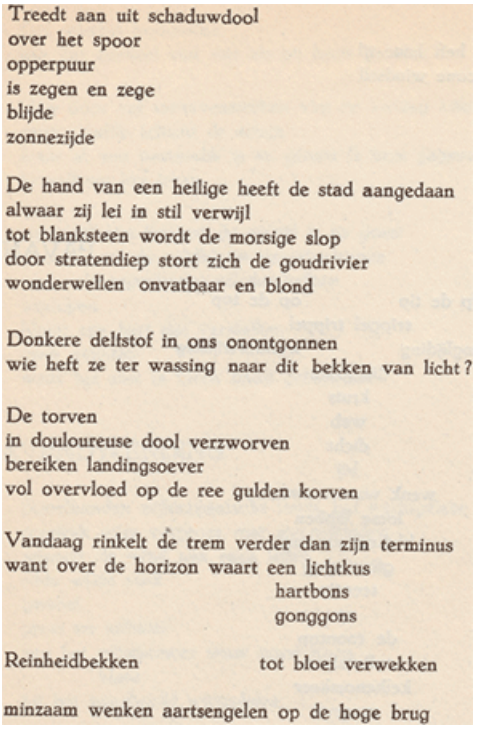
Treedt aan uit schaduwdool
over het spoor
opperpuur
is zegen en zege
blijde
zonnezijde

De hand van een heilige heeft de stad aangedaan
alwaar zij lei in stil verwijl
tot blanksteen wordt de morsige slop
door stratendiep stort zich de goudrivier
wonderwellen onvatbaar en blond

Donkere deltstof in ons onontgonnen
wie heft ze ter wassing naar dit bekken van licht?

De torven
in douloureuse dool verzworven
bereiken landingsoever
vol overvloed op de ree gulden korven

Vandaag rinkelt de trem verder dan zijn terminus
want over de horizon waart een lichtkus
hartbons
gonggons

Reinheidbekken tot bloei verwekken

minzaam wenken aartsengelen op de hoge brug

Treedt aan uit schaduwdool
over het spoor
opperpuur
is zegen en zege
blijde
zonnezijde

De hand van een heilige heeft de stad aangedaan
alwaar zij lei in stil verwijl
tot blanksteen wordt de morsige slop
door stratendiep stort zich de goudrivier
wonderwellen onvatbaar en blond

Donkere deltstof in ons onontgonnen
wie heft ze ter wassing naar dit bekken van licht?

De torven
in douloureuse dool verzworven
bereiken landingsoever
vol overvloed op de ree gulden korven

Vandaag rinkelt de trem verder dan zijn terminus
want over de horizon waart een lichtkus
hartbons
gonggons

Reinheidbekken tot bloei verwekken

minzaam wenken aartsengelen op de hoge brug

Het Dageliks Brood

Als zo beschikt werd dat wij neergaan in deze steeg
    de stilte
geen gebler aan de blinde muur
begeeft het avontuur
streeft de held en sneeft
God blijft een goede overbuur
wij vragen hem ootmoediglik: richt ons, o Heer, een standbeeld van koekendeeg

Breken broze speculaasmannetjes, wij zijn fijngebak
opwaarts het ruim in gulden zonnekoek
wie volgt de duimpjeskruimels komt goed terecht
aan de zelfkantwijk waar de heer is knecht
In de zelfkantwijk genaamd luie hoek
is gratis onderdak.
Zamel geen zemelen
voor de zeven hemelen.
Klaagt soms het standbeeld van inwendige pijnen
mitraljeer het volle laag met kermisrozijnen.

Park

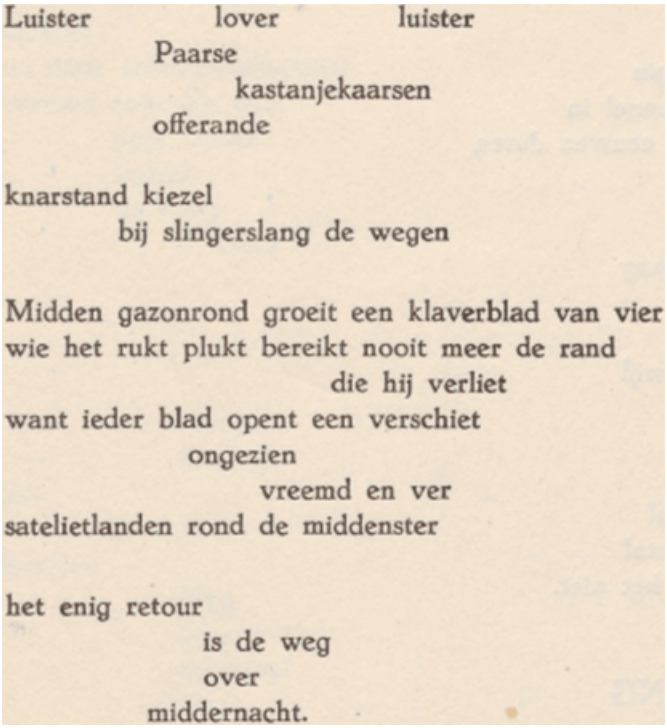
Luister lover luister
Paarse
kastanjekaarsen
offerande

knarstand kiezel
bij slingerslang de wegen

Midden gazonrond groeit een klaverblad van vier
wie het rukt plukt bereikt nooit meer de rand
die hij verliet
want ieder blad opent een verschiet
ongezien
vreemd en ver
satelietlanden rond de middenster

het enig retour
is de weg
over
middernacht.

Luister lover luister
Paarse
kastanjekaarsen
offerande

knarstand kiezel
bij slingerslang de wegen

Midden gazonrond groeit een klaverblad van vier
wie het rukt plukt bereikt nooit meer de rand
die hij verliet
want ieder blad opent een verschiet
ongezien
vreemd en ver
satelietlanden rond de middenster

het enig retour
is de weg

over
middernacht.

Probleem

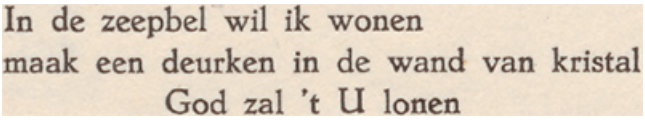
In de zeepbel wil ik wonen
maak een deurken in de wand van kristal
God zal 't U lonen

In de zeepbel wil ik wonen
maak een deurken in de wand van kristal
God zal 't U lonen

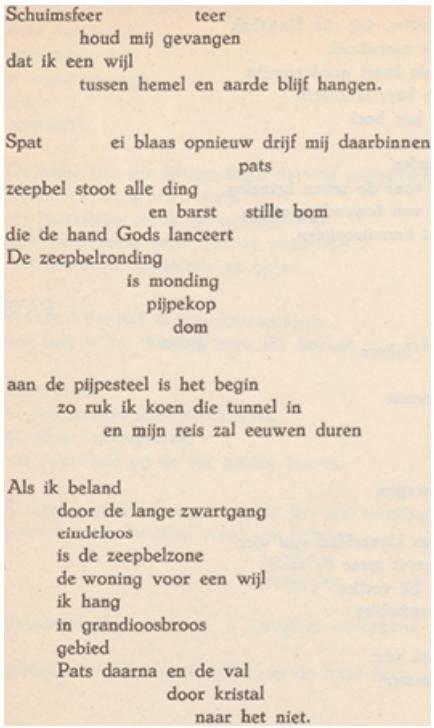

Schuimsfeer teer
houd mij gevangen
dat ik een wijl
tussen hemel en aarde blijf hangen.

Spat ei blaas opnieuw drijf mij daarbinnen
pats
zeepbel stoot alle ding
en barst stille bom
die de hand Gods lanceert
De zeepbelronding
is monding
pijpekop
dom

aan de pijpesteel is het begin
zo ruk ik koen die tunnel in
en mijn reis zal eeuwen duren

Als ik beland
door de lange zwartgang
eindeloos
is de zeepbelzone
de woning voor een wijl
ik hang
in grandioosbroos
gebied
Pats daarna en de val
door kristal
naar het niet.

Schuimsfeer teer
houd mij gevangen
dat ik een wijl
tussen hemel en aarde blijf hangen.

Spat ei blaas opnieuw drijf mij daarbinnen
pats
zeepbel stoot alle ding
en barst stille bom
die de hand Gods lanceert
De zeepbelronding
is monding
pijpekop
dom

aan de pijpesteel is het begin
zo ruk ik koen die tunnel in
en mijn reis zal eeuwen duren

Als ik beland
door de lange zwartgang
eindeloos
is de zeepbelzone
de woning voor een wijl
ik hang
in grandioosbroos
gebied
Pats daarna en de val
door kristal
naar het niet.

Woud-Wandeling

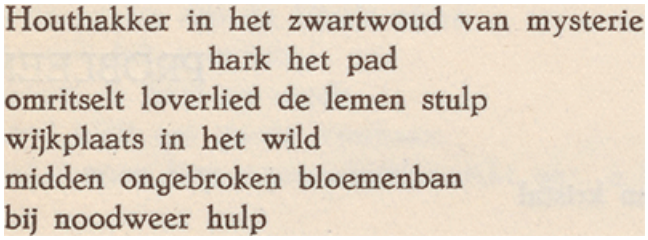
Houthakker in het zwartwoud van mysterie
hark het pad
omritselt loverlied de lemen stulp
wijkplaats in het wild
midden ongebroken bloemenban
bij noodweer hulp

Houthakker in het zwartwoud van mysterie
hark het pad
omritselt loverlied de lemen stulp
wijkplaats in het wild
midden ongebroken bloemenban
bij noodweer hulp

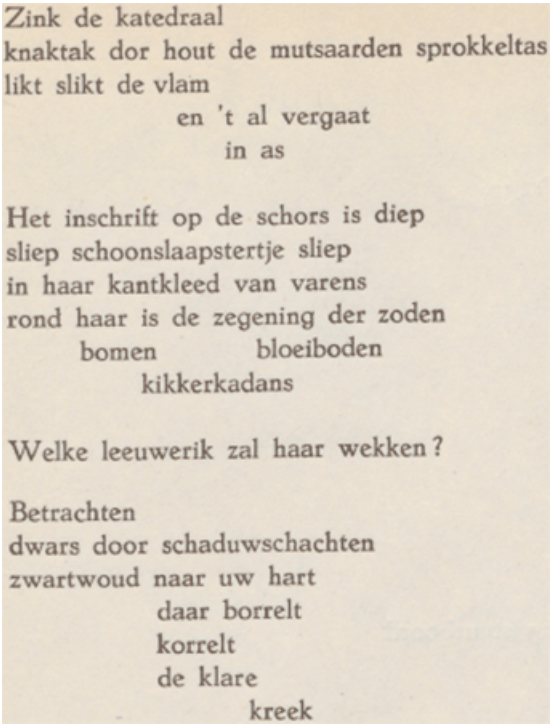
Zink de katedraal
knaktak dor hout de mutsaarden sprokkeltas
likt slikt de vlam
en 't al vergaat
in as

Het inschrift op de schors is diep
sliep schoonslaapstertje sliep
in haar kantkleed van varens
rond haar is de zegening der zoden
bomen bloeiboden
kikkerkadans

Welke leeuwerik zal haar wekken?

Betrachten
dwars door schaduwschachten
zwartwoud naar uw hart
daar borrelt
korrelt
de klare
kreek

Zink de katedraal
knaktak dor hout de mutsaarden sprokkeltas
likt slikt de vlam
en 't al vergaat
in as

Het inschrift op de schors is diep
sliep schoonslaapstertje sliep
in haar kantkleed van varens
rond haar is de zegening der zoden
bomen bloeiboden
kikkerkadans

Welke leeuwerik zal haar wekken?

Betrachten
dwars door schaduwschachten
zwartwoud naar uw hart
daar borrelt
korrelt
de klare
kreek

Fontein

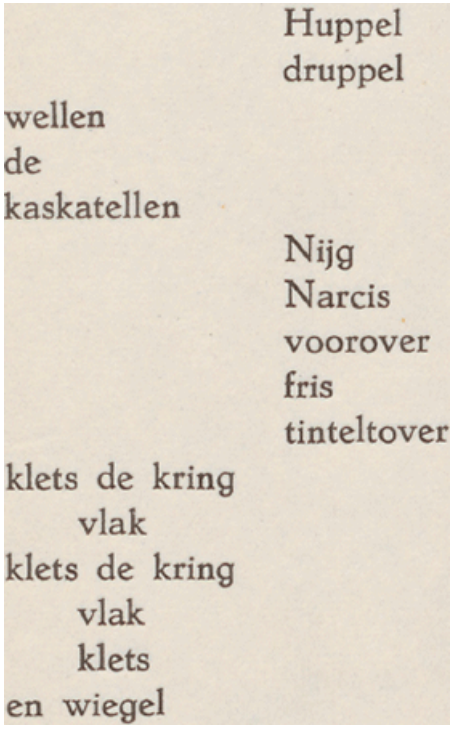

Huppel
druppel
wellen
de
kaskatellen
Nijg
Narcis
voorover
fris
tinteltover
klets de kring
vlak
klets de kring
vlak
klets
en wiegel

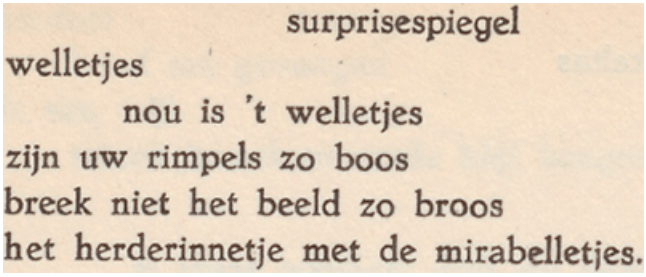
surprisespiegel
welletjes
nou is 't welletjes
zijn uw rimpels zo boos
breek niet het beeld zo broos
het herderinnetje met de mirabelletjes.

surprisespiegel
welletjes
nou is 't welletjes
zijn uw rimpels zo boos
breek niet het beeld zo broos
het herderinnetje met de mirabelletjes.

Ontwaking

Goudgaljoen in schemerdeining
donkere slag vloot drijft langszij
werp de koord
overboord

tovertop
steekt het land op
zijn wipneuskaap voor de kaper

overrompelt de vreemde bemanning stuurboord
uitgezette sloepen tangéren
slaan stuk

Langs de kommandobrug vlucht de droomfee naar tussendek
daar vieren kontrasten
halfvasten
is zij heen zo draalt nog haar sleep
uitgelengd in zeven kleuren
midden het bars gebeuren
en de zeerover struikelt over haar dwaas gewaad
scheurt de naad
bij de vrijbuiters
zijn muiters
plunje grof
die vechten om een pand van de kostbare stof

aan het roemloos eind
batalje zonder zegepraal
blijft enkel heugniskraal
uit het bidsnoer der deemsterdingen

de graalridder is voorbij
maar hoog in de lucht trilt nog de slag
zijn feestbanier

Hageland

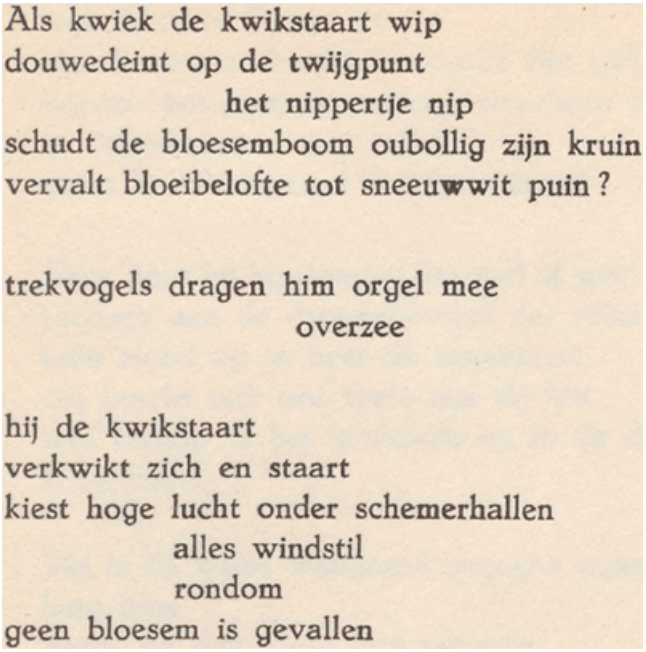
Als kwiek de kwikstaart wip
douwedeint op de twijgpunt
het nippertje nip
schudt de bloesemboom oubollig zijn kruin
vervalt bloeibelofte tot sneeuwwit puin?

trekvogels dragen him orgel mee
overzee

hij de kwikstaart
verkwikt zich en staart
kiest hoge lucht onder schemerhallen
alles windstil
rondom
geen bloesem is gevallen

Als kwiek de kwikstaart wip
douwedeint op de twijgpunt
het nippertje nip
schudt de bloesemboom oubollig zijn kruin
vervalt bloeibelofte tot sneeuwwit puin?

trekvogels dragen him orgel mee
overzee

hij de kwikstaart
verkwikt zich en staart
kiest hoge lucht onder schemerhallen
alles windstil
rondom
geen bloesem is gevallen

Dorp-Doorvaart

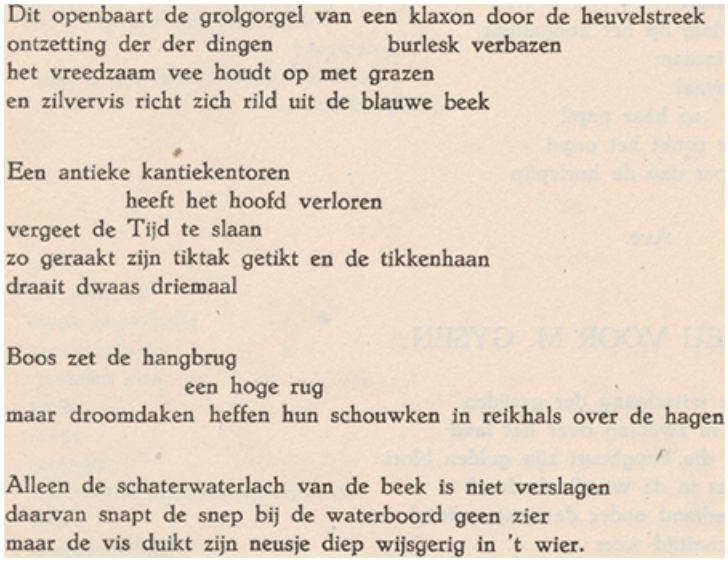
Dit openbaart de grolgorgel van een klaxon door de heuvelstreek
ontzetting der der dingen burlesk verbazen
het vreedzaam vee houdt op met grazen
en zilvervis richt zich rild uit de blauwe beek

Een antieke kantiekentoren
heeft het hoofd verloren
vergeet de Tijd te slaan
zo geraakt zijn tiktak getikt en de tikkenhaan
draait dwaas driemaal

Boos zet de hangbrug
een hoge rug
maar droomdaken heffen hun schouwken in reikhals over de hagen

Alleen de schaterwaterlach van de beek is niet verslagen
daarvan snapt de snep bij de waterboord geen zier
maar de vis duikt zijn neusje diep wijsgerig in 't wier.

Dit openbaart de grolgorgel van een klaxon door de heuvelstreek
ontzetting der der dingen burlesk verbazen
het vreedzaam vee houdt op met grazen
en zilvervis richt zich rild uit de blauwe beek

Een antieke kantiekentoren
heeft het hoofd verloren
vergeet de Tijd te slaan
zo geraakt zijn tiktak getikt en de tikkenhaan
draait dwaas driemaal

Boos zet de hangbrug
een hoge rug
maar droomdaken heffen hun schouwken in reikhals over de hagen

Alleen de schaterwaterlach van de beek is niet verslagen
daarvan snapt de snep bij de waterboord geen zier
maar de vis duikt zijn neusje diep wijsgerig in 't wier.

Offergang

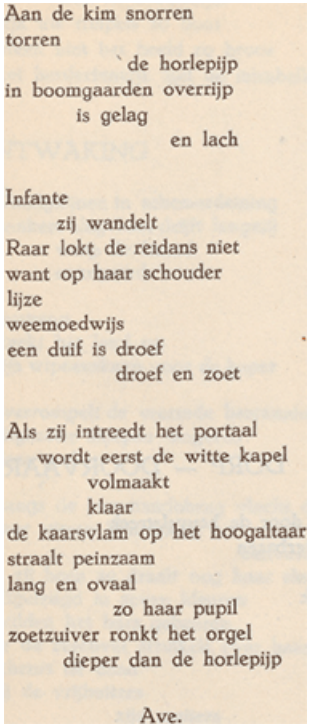

Aan de kim snorren
torren
de horlepijp
in boomgaarden overrijp
is gelag
en lach

Infante
zij wandelt
Raar lokt de reidans niet
want op haar schouder
lijze
weemoedwijs
een duif is droef
droef en zoet

Als zij intreedt het portaal
wordt eerst de witte kapel
volmaakt
klaar
de kaarsvlam op het hoogaltaar
straalt peinzaam
lang en ovaal
zo haar pupil
zoetzuiver ronkt het orgel
dieper dan de horlepijp

Ave.

Aan de kim snorren
torren
de horlepijp
in boomgaarden overrijp
is gelag
en lach

Infante
zij wandelt
Raar lokt de reidans niet
want op haar schouder
lijze
weemoedwijs
een duif is droef
droef en zoet

Als zij intreedt het portaal
wordt eerst de witte kapel
volmaakt
klaar
de kaarsvlam op het hoogaltaar
straalt peinzaam
lang en ovaal
zo haar pupil
zoetzuiver ronkt het orgel
dieper dan de horlepijp

Ave.

Reisadieu voor M. Gysen

Boven de wisselgang der getijden
lentegolf in zwelling over het land
de zomer die hoogbeurt zijn gulden bloei
herfstbrons in de woudkathedraal
en het leedland onder de wintermantel
vóór de zaaitijd weer

boven de tuintooi van alle sezoenen
en de bomenbruiloft ingewijd door de zon
trok Marnix Gysen uit.
Een kruiswoordraadsel betralict zijn pak
wirwar horizontaal vertikaal doorheen zijn hart
in chiaroscuro
want er is weemoed in zijn mijmerij

Eens sloot hij bij domino het spel af met dobbelblank
zetsteen aan de droomdrempel der reine regioon
toen stond op in hem de zonnezoon
die bracht met een toets aan de luit
tere trilling in het herfsthuis en in de dove ruit
kristalklank

Hij is de wilde wijngaard genegen naar een ijsbloem op het glas
lang gras
onder de dauwdrop niet gebogen
hij toog onbewogen
en liet het weeldeland na in zijn opwaartse marsj naar eeuwige sneeuw
Geen gems is schuw van hem
want zijn stem
is doorzaaid met treurviolen
        blauwdiep
mijn heimweehart wees met hem
    in het hoogland

Railway

Ouf
de patatouf
hoge hoge halle
rosse rails
gevallen sein
trein
trage
hagedis
stil station sprookjesgeheimenis
SIS
weggesneden.

Gebeuren dat zich grauw verhief
dom werkelik mysteriemoe
en vóór de vaart versaagt
reeds agonie omdraagt
in grondmotief
ouf
de patapouf.

Er is de reiziger die zich van spoor vergist
bestemming mist
en blaasbalg uitdampt op 't perron
railway ratelraast
hijgen haast haast
lichtlijnen singelen op de sporen
zondoorzongen
het land in.

Landschap roereloos stilleven toch zo diepbewogen
als parelgrijze doom verfijnt in tintensleep
takken staan onstuimig erotiek
hymnies ruist de wind het goddelik bruidsgetij
telegraafdraden kromatiek
hoge hulde aan het leven
de wisselstroom ontvangenis en bevruchting.

Express rook nu een zware sigaar
vervloeit de reis in welbehagen
dommel dommel
dom
reisgezellin likmelipje trompetneus en sproeten
briefwisselt vlot (met ellebogen en met voeten)
intellektueel en levendbarend
maar diep vlamt in haar ogen
glanspupil
een zonnekorrel
schittering
ducdalven
railway rilt
bijengonzen spinnewiel
domme ducdalven
koeien in ekstaze kleverige kalven
hooglied van de leeuwerik

first fashion vogelschrik
domme domme ducdalven

Trein schichtig schietspoel
aanvang doel
weef het net der myriaden mazen
rommelratelrazen
Landschap waaier pompadour
even open
vergezicht
beeldenkreits
nietig en weids
filmbobijn
haal het mistgordijn
diepten rennen zuiver in het licht
portaalraam
heel de schepping tuimelt daarin saam
blauwe boomgaarden, de herfstvrucht staat rijprond
o bacchantiese genieting van het bronzen ooft
oogsten en hun veie vracht te grijpen
een open lach op volle zoenenmond
de herder pijpt faunesk op zijn schalmei
of er de bergwel door vervloeit
wind ademzwaar van baarse geuren
teer kristal wordt de grondtoon van het algebeuren
Invaart naar de tunnel
o de dingen in het schrikkelik volte face
Maar wonderlanden glijden in de lichtkring van de lamp
stil gedenken

gladde waterkom
narcis
knak
stoom stampen
de bloem breekt
een sigaret gold tipped omslingert als een gordel
het lauwe lijf der Koningin die zetelt op mijn dromen
de tunnel ligt in diepe mantelmajesteit
daar worden allen tot aanbidders van een groots geheim geweid.

Hoog is de middag rond zijn gulden zonnekern
die ons begeren zet in 't zotte zenith

wellustwonder overvloed aanschouwen
tussen blonde korenschoven
miniatuurdorpen vallen verloren
kleinodieën uit overvloedshoren
de wereld viert een zwoel festijn
kleurorgie
opaal aan alle kimmen
zonneklimmen
bessenkarmozijn.
Breekt los het hosannah aan het Leven en zijn zegeningen
al wat woelt aan vruchtbaarheden staat in hoge bloei gebald
wereld: appel overrijp die door de sferen valt
waar rusten de handen van de Heer die Koninklike gift te aanvaarden
Aarde.
Nu draagt ieder godskind om zijn slapen de goudkroon der getijden
tentaculair juweel.
Express: rijgdraad voor het stedensnoer
heuvelhellingen zijn het boogrond van Gods voorhoofd
en bidden om een stil sieraaad.

De Dwaze Rondschouw

Over alles hebben wij de hand gekeerd
heldendom, het hoge offer, mijmerij
als wij groggy zijn
Dionysos is weer ingehaald
aan tafelen vol gestorte wijn
is het leven de sublieme zwijnerij.

L'extase
J'en ai marre Dieu qu'ça m'rase
In onze zonnehovingen haalt het onkruid woekerwinsten
Bizarre wasdom heeft de geurige gazons overkropen
de bergwel is in een krozige sloot gesmoord
maar zonnebloemen vouwen genadig hun aartsdom aanschijn open.

De dichter en zijn heiligdom
Albastpraal, mijnheren, breekbaar, en let op het bord: Niet spuwen
Lasciate ogni speranza voi ch'entrate
Il était intimidé.
Standaard simbolen van reiniging: vomitorium en kwispedoor

Hij die binnentreedt zal zich de voeten wassen
Bral, Zielewelzijn is om feestelik te verbrassen!

Schijn en wezen
wisselspel
ach, is onze tast zo teder
gaan wij schuil onder schaduwkruinen van wijsheid
hoge, koninklike seder
toch staan wij blindemannetje voor een weids mysterie
Zij, die geroepen zijn orakelen Pilsner Urquell is het wachtwoord van de tijd
en ontginnen de bronader van het algebeuren
Nou wordt gids, leve de padvinderij
Geslachten die waart en komen zult, ik zeg:
Achter alle dingen staat in kern idioterij

Daar heb je de zendelingen van hoger heil
o zij zullen zich vereenzaamd kloosteren
hun paars gepijnigd vlees roosteren
in louteringsvuur:
rhumsteack
Bah makelaars in mirakelen
Jawel we kennen de preekheren van zieke rhetoriek
Gemeenschap, Elyseum Paradijs
afgezanikte psalmwijn
kluchtig kakelen.
Heren hervormers, bezorg een monsteroplaag van de modelmens
graatmager, uit pure poezie speelt hij op zijn ribben mandolien
na 't wegmasseren van de spekpens
oertype
laat de godskinderen onversaagd elkaars wezen uitdiepen
kosterlik devoot
het laatste hulsel valt
verschijn o Geest die overaards zijt, brenger van genade
paddebloot.

Drijf niet een duimduw in wakke klei
Zuilheiligen zijn in hun star gebaar versteend
al werden de beitelsporen
tot dieper voren
uitgeweend.

Geen aanschijn vol ontferming blijft ons uit aètherzonen toegewend
God heeft veel te hoog logies, wij kunnen Babel niet herbouwen
Alles staat op 't dode punt.
Op de helling
naar het end.
O stroef getij!
De dood heeft geopend haar stille strijkerij
mensen morrenmoe in levensgang dragen hun gelaat erheen
dat een deernishand het overvaart en effent zo sereen
verlost uit de angst te zijn en star betrachten
Metaphyziek?
Ach lik me laars
Volheerlik alleen zijn onze feestnachten
the shimmy my dear
kruis over de kultus der idolen
omrijgen wij gevallen beelden met vreugdefarandolen
barst de bombantiebom
gong
Beeldstormerij; haal neer
raait feestgezang schor
watertor
ventilator
Ik ben geen boodschapdrager
verkwansel het paaslam bij de slager
't Is nu de supreme stond, welaan het grote avontuur gewaagd
élan, Schwung, saltomortale
de wereld wentelt andersom
down
alle schoonheid is ontmaagd.
Trommelorkest, klakson
Stop
Schep mij naar uw aanschijn Heer: goddelike clown.

Alle Baedekers weggeworpen, mijn koene verkenner, globe trotter
Ons rijk is het schimmige no man's land
Inferno, Paradijs
Larie hier, larie daar
alleen wie voor opperste tooisel de narrenkap draagt is onvergankelik wijs
nous irons jusqu'au bout
jusqu'au bout
jusqu'au bout d'cigare
de diepzin wordt alle dagen zotter

Waarom tans je hoogste boord niet omgedaan
je gekneveld in de strengste dassen
kerel, let op de problemen, de problemen
Hoogste doel der kultuur: de wetenschap afkremen
daarna kondenspillen
merk bij meneer Doorsnee gedeponeerd
zo kan men zijn honger naar geestesvoedsel stillen.

Van het inzicht naar de waanzin
Wij hebben schuw buitenshuis gekeken
nu faalt onze hand de lamp op te steken
Ohé
Skating op het ijsvlak der idee
metaphysiek
virtuoos van de rede
mec der dialektiek
let op de dekking der begrippen, de trottoirtrimmers niet vergeten
oh Jimmy, oh Jimmy
Nu is mijn ziel a giorno gezet
openbaring, zet in de shimmy
de ganse batterij
tam
tamme tango
bang rillen van de banjo
taradzing
we worden stapel
o in vreemde schemer omdolen
slag van de molen
Kink in de kabel
Lol
Dit is het sleutelwoord naar het hart van alle dingen
aanvang en bestemming, als nooit te voren zo konkreet
zet het averechts het blijft glad gelijk
Lol is onsterfelik en de rest is zijk
Men ontwortelt de mijlpaal bij iedere grens
Bij de aanvang was het woord niet, was de daad niet
Dichters en veldheren verkondigen deze waan
Bij de aanvang was de nonsens
Ergo 't is ons bestemming daar weer heen te gaan
De doodsklok over al wat schijnleeft klept
Nonsens, richtsnoer van alle handelingen, herrijs ongerept
Heer psychiater, hopeloos geval, totaal mesjogge

Maling heb ik alles te doorvorsen
Ontkracht warrelen witte wondehanden
efemeer
omneer
langs alle schorsen
en de kern blijft onbetast
Naar het centrum gaan?
Ach na de zoektocht schamel staan
het heimweehart zó leeg vóór een verborgen schat
gareel
galeigang
tredmolen
gaan gaan gaan
tot het spoor van vroegere tochten hervonden
lilt op onze pijnvoeten
bij 't aanschrijden in diepe rouwstoeten
als onverhoord wij de vingering beiden van klimrozen aan onze dorre staf

Treurtocht
Er is een koude kust door grauwe golfslag bespoeld
daar wemelt de vloed van ondinen
Wij hebben het land gemeten
de hemel gepeild bij de sterrewacht
God vermeit zich met planetair knikkerspel
bluffliefhebberij op grote schaal
en daarop vestigen perkamentsmoelen hun teleskopen
Welke magierstaf legt het hart der dingen open?

O als de koorts opsteekt haar dageraden van bengaals vuur
Jazz Jazz Jazz
plet in mijn hoofd geen molenstenen
Wenen, wenen
Ik het starre smartsymbool
midden het kokasse kwaakkoor der vorsen
jammer joedeljool.
verschijningen
lijningen
streng kontoer
film a rebours
dwarrelvlucht van binnenbeelden naar verre vorm
dan de hele heirschaar: Storm!

Langs mijn slapen gleed een kwade wiekslag heen
grauwe gieren, snel, snel
glimworm dwaallichten
karoussel
galop
Alle teugels tuimelen
alle remmen roesten
stuit de stimulans
Stop stop
Boven de sataniese dans
staat het fatum in habijt
Is er geen God die uit deze wirrel-warrel ring bevrijdt?
God omnipresent!!?
Sito valt mijn gebed terug: bestemmeling onbekend
Draven geen genade
rode ruiterij
rit rit
kavalkade
palle paarden
Van dit orgel valt elk lied
gebroken
klanksakkade
Satan bedrukt elke toets
Een opperheks ment de vaart in prinselike koets
Ogen bij dit star vizioen
ongeloken
voor de kleuren wentelwaaier
diep violet gemeen groen

Vreemde gestalten zijn omgegaan
niet op mijn trommelvlies de gong slaan
transparante tulle
over het boze aanzicht gleed
danseresjes waaierkleed
de regenboog kringt nader
teer omhullen
draag povere prinses de gordel der infanten.
Reeds gaan de karouselpaarden zich vermooien
tot epiese strijdrossen
de stromanen worden weelderige vacht
Helena wacht, Helena wacht
beleg van Troje.

Vaart in! De wakke wallen neer, wijken de horden kobolten gnomen
Het wonderlik bloemenkorso heeft de binnenstad ingenomen.

Er is rood licht.
de lippen der geliefde zijn roder dan de kersentijd
zo is mijn ziel verloren nikkelrinkel op gekloven schaal
en klautert opwaarts in het mikballetje op de waterstraal
de schutter die doel treft heeft de heimzin van een hart beroerd
in hoge heerlikheid vervoerd.
Knal
Massacre des innocents. Sla neer de pleisteren idealen
glundere bakkessen met plisseekin
de Quaker die frazen gorgelt van zijn kansel
Hij gaat van zware konsepten groot
en de wind huivert melodies door zijn matrasbaard
gevallen engel
de muze
o haar mongolfiereboezem is verlept tot koffiezakken
denkers wijsgeren: geest en materie
de substansen, de substansen
Hij zeit wat
Prrrr
Turlututu
Goed mikken
Raak
het kraakkraam vol wakken
na een meesterworp
foutu!

Geef de koenheid dat ik ontspring het mol tourniquet
railwayreiziger naar hooglanden van vervoering
De goden onttronen
nonsens kronen
nu alles tot woeste waanzin is ontzet
Gondelschommelen
dommelen
brutaal strijkt de lichtbatterij
vol rembrandtschaduw rechte straat
hypocondergelaat
lusteloos voor het feegeflonker
diepdonker
Tobbogan

schuitjes douwedeinen
vlotte vaart omhoog
Wij stonden in onbegeren en in lust
Wij treden de schatkamer uit waar peinzaam licht is en diep de rust
om tovertochten op de tobbogan te wagen.
de held herrijst zo vaak verslagen.
Redivivus
Tobbogan
levenswekker
beeld van opgang en vervulling
beloven boven (dit is geen pornografie)
golvingen
zwel aan tempo di valse zwel aan
teer wiegelied
slok
Koude tunnel
zefier zut
snel snel snel
als een nikker verschijn ik weer
let op: volmaakt clownkokas kannibaal
Nu wordt onze rit zo infernaal
dat de globes aan bleekzucht winnen
Wiegelen wentelen
rennen
het rad van avontuur

Beeldendéfilé
vogelvlucht door het Al
heen terug
Eifeltoren Brooklynbrug
dra is het toppunt bereikt kulminant
op onze voorpost in 't azuur staan wij supreem en heersen
nu de foor ons triomfgevoel polyfonies onderlijnt
Alles is goed
lol
katrol
het spoor springt
diorama slaat om
knak
ach het was maar zeevaart surrogaat
stijging en val: non ajuus mijn heren: hij gaat!
Zalig gevoel van buikloop

de bindlijn tussen antipoden
O! O! O!
Railwayrilling
stroop
glissando
Was dit een sensatie van lik me vessie
Nous voilà!

Tobbogan dit was de grote waagnis
Ontvoogding uit ons zelf, de schaduw doden
koener dan dan het lam lustig wiel
voor ouwe heer met aambeien
Bij de roulette
alles slaat op hol, alles is van de wijs
tans op Zero zetten
onfeilbaar nummer
altijd prijs.

Over ons hoofd is nachtegaleslag, daar wuift ons tegen
gouden regen
roomijs
alles panaché

Wij zijn bouwmeesters voor de grote nonsensbrouwerij
Heren, prima lafenis
laat het bronwater aan asketen
Deze bizarblonde bock
daarbij is Loreleyhaar getaand

één slok
verwekt golvingen die een zondvloed zijn
op het robinsoneiland der eenzamen
waar landouwen loom zijn en meren zonneloos
Open de sluis
over idealen in hun treurnisgroeven
over droomdroeven
allo, bekers hoog
treedt het symposion aan
pelgrims uit het verre Oosten
peinzers met vroede zin
tast geen ideeën af. Er zit niks in
Natuurvorser die de poten telt van kever tot kever

dit nieuwe credo zullen wij belijden
ideaalmens is aller tijden
de loslever,
die uitgestotenen tafelt aan dezelfde dis.

Broederen
schijnschoonheid neer
omhelzen wij alsurditeit de grote konkubine
Dit is de grote reddingsdaad
de wereld overspoelen met urine, urine, al maar door urine
geen ark die spelevaart op de vloed.

Vóór alle stellingen houd U sprongbereid
aanloop
cumulet in het ruim
retro naar de oneindigheid

Als de bloemen ontkleurd zijn en hun kroon vaal uitsneeuwt
Geef Heer de goede genade, dat wij midden lege lach
niet dobbelen om het gering gelag.